

Benedictio autem fontis baptismalis in Sabbato sancto fieri debet cum chrismate praecedentis anni, nisi Parochus olea recentia sibi comparare potuerit, nec debet omitti infusio chrismatis et olei usquedum aliud accipiatur. — *Ita ex decisione S. Congr. Rit. modo citata.*

66. QUAER. 3° *An interrogationes, quae ex Rubrica Ritualis Romani patris faciendae sunt, lingua vernacula fieri possint?*

Resp. Neg., sed omnia fieri debent prout in *Rituale Romano* iacent. Sic nuperrime *S. Congr. Rit.* die 12. Aug. 1854. in Lucionen. — Caeterum nihil obstat, quominus vernacula lingua explicentur, quae pertinent ad ipsum Sacramentum Baptismi. — *Ita ex responso S. C. S. Off. ad Vicarium apost. Siamens.* 30. Aprilis 1808.

APPENDIX

DE OPERATIONE CAESAREA.

In ordine ad baptizandum infantem nondum natum.

Operatio seu sectio caesarea in hoc consistit, quod uterus matris gravidae aperiatur, ut foetus extrahatur. Duplex praecipua quaestio occurrit, scilicet an vel quando fieri possit, aut debeat.

67. Quaesita. — QUAER. 1° *An vel quando fieri possit?*

Resp. Statuendae videntur sequentes regulae:

I^a *Regula.* Mortua matre, certum est posse fieri operationem caesaream, et quidem statim ac de eius morte constat. Admonendus tamen est loci Praefectus seu Praepositus, et adhibendi sunt testes ab ipso approbati tum ad mortem recognoscendam, tum ad maiorem rei certitudinem, ac praesertim ne operationis auctor tamquam homicidii reus traducatur. Ratio autem cur fieri possit, evidens est: si quid enim obstaret, esset periculum matris; sed ex hypothesi de eius morte certo constat; et aliunde salvari potest vita spiritualis, imo forte et temporalis infantis. — Vide Gangiamila in opere cui titulus: *Embriologia sacra.*

II^a *Regula.* Vivente matre nunquam licite fieri potest operatio caesarea, quoties adest periculum seu proximum seu probabile mortis matris ex ipsa secuturae, quamvis ea non facta, mater et proles certo periturae sint. Ratio est, quia esset id perinde ac directe matrem occidere, quod nunquam licet. — Ita S. Thom. 3. part. qu. 68. art. 11. ad 3. ubi dicit: *Non debet homo occidere matrem, ut baptizet puerum.* — S. Lig. n. 106. Hinc fieri non potest operatio, quando deest chirurgus valde peritus, nec quando mater adeo est morbo debilitata, ut operatio, alias non periculosa, sit periculum mortis proximum ex circumstantiis inductura, etc.

68. — III^a *Regula.* Vivente matre licite fieri potest operatio caesarea, positis his circumstantiis, scilicet 1° si illa naturaliter parere non possit,

aut moritura sit antequam pariat, cum maximo periculo mortis infantis priusquam baptizari queat; 2° si ex iudicio chirurgi periti absit proximum mortis matris periculum. Potest autem abesse tale periculum, si mater sit robusta, ut constat ex innumeris exemplis, et sententia communiore medicorum et chirurgorum, quorum ars nostris praesertim temporibus multo provecior et perfectior evasit. — Vide *Embriolog. sacra*, lib. 3. c. 9. — Elbel, n. 60., etc. — Ratio patet; nullum enim est periculum, vel saltem valde leve est et remotum, atque adeo, si forte mors sequatur, *per accidens* tantum subsequi videbitur.

69. — QUAER. 2° *An vel quando fieri debeat?*

Resp. 1° Mortua matre certo est faciendae *sub gravi*, etiam invitae aut reluctantibus parentibus vel propinquis, si fieri possit; quia ex lege charitatis omni cura et labore salus aeterna infantis procuranda est. — Ita S. Thom. ibid. ubi addit: *Si tamen mater mortua fuerit, vivente prole in utero, debet aperi, ut puer baptizetur.* — Sic etiam statuit *Rit. Rom.* Hoc praesertim valet, si immineat tempus partus, quia cum foetus sit robustior, maior spes illum baptizandi affulget.

Non ideo praetermittenda est operatio, si cognoscatur, matrem a brevi tempore esse gravidam; quia pluribus exemplis constat, animationem foetus fieri paulo post conceptionem. — Vide *Embriolog. sacra*, lib. 1. c. 7.

Porro sedula cura adhibenda est, ut regio uteri defunctae servetur calida, usquedum facta fuerit operatio; secus enim infans facilius e vita cederet, antequam baptizari potuerit.

70. — *Resp.* 2° Facienda est operatio etiam vivente matre, si ex iudicio peritorum non possit infans aliter baptizari. Mater autem tenetur *per se, et speculative loquendo sub gravi*, illam pati, si fieri possit sine proximo mortis periculo. Ratio est, quia tenetur quilibet incommodum temporale pati ad vitam spiritualem et aeternam infantis servandam. Hoc sequitur ex lege generali charitatis. — *Ita communiter* cum Elbel, n. 60. — S. Lig. ibid. — *Embriolog. sacra*, l. 3. c. 4. (*).

Dixi: *per se et speculative loquendo*; nam in praxi Confessarius cavere debet, ne urgeat matrem *sub gravi* obligatione ob nimium periculum, ne consensum negando moriatur in statu peccati mortalis; et sic dum vult salvare vitam spiritualem infantis, damnatur ipsa mater. Satis igitur erit illam adhortari ad incisioni consentiendum.

Caeterum, cum constet, saepissime supervivere foetum matri defunctae,

(*) C. S. Off. 15. Feb. 1760. in Instructione data Missionariis in Sini, praescripsit quidem, ut quoties haec operatio faciendae sit, eam persuadeant, sed simul

edixit, prohibere S. Sedem, ne missionarii in casibus particularibus se ingerant in demandanda sectione mulloque minus in ea peragenda.

affulget magna spes illum, ea mortua, baptizandi, et proinde minor obligatio incisionis urget.

Mater non tenetur subire operationem, si omissa operatione, ipsa sola iudicetur peritura; quia nemo tenetur mediis extraordinariis et tam arduis vitam servare. — Si autem modica tantum spes esset servandae prolis, mater posset quidem, sed non teneretur subire operationem, quia charitas non adeo urget in tanta incertitudine eventus. *Ita communiter cum S. Lig. ibid.*

Caeterum, ex nova medicorum arte, infans moraliter certo baptizari potest in utero matris instrumenti alicuius ope, ut supra dictum est, quin ad operationem caesaream recurrendum sit (2).

(2) Conf. sup. dicta (vol. I. not. ad 401.) ubi de abortu, et quae de eodem argumento habes in Not. ad 50. huius volum.

TRACTATUS DE CONFIRMATIONE

71. — Confirmatio definitur Sacramentum novae legis, quo per christis unctionem, sub certa verborum forma, datur baptizatis plenitudo Spiritus Sancti ad firmiter credendum, et ad Fidem intrepide confitendam.

Constat, Confirmationem esse verum Sacramentum a Baptismo distinctum 1° ex definitione Ecclesiae. Sic enim Eugenius IV in Decreto Fidei: *Per Baptismum spiritualiter renascimur; per Confirmationem augemur in gratia, et roboramur in fide.* — Vide etiam *Trid.* sess. 7. can. 1. *de Confirm.*; 2° ex eo quod inveniuntur in ea tria essentialiter requisita et sufficientia ad omne Sacramentum, scilicet ritus exterior, promissio gratiae, et institutio Christi. Etenim 1° ritus exterior habetur in rebus et verbis, seu in materia et forma; 2° promissio et collatio gratiae habetur *Act. 8. 17.*, ubi dicitur, quod Petrus et Ioannes missi Samariam ad confirmandos fideles iam baptizatos, *imponebant super eos manus, et accipiebant Spiritum Sanctum*; 3° institutio divina satis intelligitur ex ipsa potestate, qua Apostoli post Baptismum per impositionem manuum conferiebant Spiritum Sanctum; id enim ex propria virtute non poterant.

Quandonam autem institutum fuerit hoc Sacramentum, non constat. *Probabilius* institutum est post resurrectionem, quando Christus dixit Apostolis (*Ioann. 20. 21.*): *Sicut misit me vivens Pater, et ego mitto vos*, etc., quibus plenam potestatem episcopalem in corpus mysticum Ecclesiae illis contulit. Iuxta alios Christus instituit Sacramentum Confirmationis in coena post ipsam Eucharistiae institutionem.

Agendum 1° de materia et forma Confirmationis; 2° de eius Ministro; 3° de eiusdem subiecto.